

ת"פ 1118/10/18 - מדינת ישראל נגד אימן מגיס

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 1118-10-18 מדינת ישראל נ' מגיס(עצור
בפיקוח)
כבוד השופט אבי לוי בפני

המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אימן מגיס (עצור/אסיר בפיקוח)

גזר דין

כללי

גזירת דינו של הנאשם בתיק זה איננה פשוטה. העבירות שבעשייתן הורשע **חמורות מאד**. גניבת כלי נשק אוטומטי מרשות הצבא תוך ניצול הפקרתו לרגע בידי חייל הוא מעשה **חמור ומסוכן** המחייב תגובה עונשית הולמת. תגובה זו תכלול כדבר שבשגרה רכיב של **מאסר לריצוי בין סורג ובריה לתקופה שאיננה קצרה**.

כלל ענישתי זה חל, כך על פי הנורמות העולות מפסיקת בית המשפט העליון, גם מקום בו נטל מבצע העבירות אחריות מלאה על המעשים, הודה באשמה והביע חרטה. אכן, חומרת המעשה, הסיכון הכרוך בו והצורך להרתיע את הרבים מפני ביצוע מעשים שכאלה מצדיקים מדיניות בלתי מתפשרת זו.

דא עקא, שבעניינו של הנאשם שבפניי, אימן מגיס, ניכרים כמה **מאפיינים יוצאי דופן**, המחייבים בחינת השאלה, אם המדיניות המוצדקת והבלתי מתפשרת הנ"ל ראויה להיות מיושמת גם כאן באורח מלא או שמא האמור במקרה שבו נכון לסטות ממנה באורח חריג ויוצא דופן.

כפי שיפורט בהרחבה להלן, מספר שיקולים, הן כאלה הנוגעים לחלקו של הנאשם **בעשייה הפלילית הנבחנת כאן וחלקו בפעילות שהביאה לבסוף להחזרת הנשק לרשות הצבא**, הן כאלה הנוגעים **לנסיבותיו האישיות** (רמתו האישית הנמוכה) **והמשפחתיות** (מצבה הרפואי הקשה של ביתו ומצבה הקשה של משפחתו הגרעיני בהעדרו) והן כאלה הנוגעים **לכלל בדבר אחדות הענישה בפלילים**, מאתגרים את הצדקת יישום המדיניות הנ"ל באורח דווקני על עניינו.

ההתלבטות בדרך לפתרון הדילמה תישטח לפני קוראי גזר דין זה בהרחבה; לבסוף, תובא התוצאה העונשית עדיה באתי. תחילה, עם זאת, אעמוד על סעיפי הרשעתו של הנאשם ועובדותיה (כפי שהללו באו לביטוי בכתב האישום). זו נקודת המוצא לדין בשאלת גזירת הדין.

הנאשם שלפניי הורשע, על בסיס הודאתו (לאחר שהותר לו לחזור מכפירתו), בעובדות אשר נכללו בכתב-אישום, אשר הוגש נגדו ביום 2.10.18.

העבירות שבעשייתן הורשע הנאשם עניינן **החזקת נשק, הובלתו ונשיאתו שלא כחוק**, בניגוד לסעיפים 144(א) רישא וסיפא ו-144(ב) וכן סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**") ו**גניבה**, בניגוד לסעיפים 383, 384 ו-29(ב) לחוק העונשין.

עובדות ההרשעה והשתלשלות ההליך השיפוטי בדרך לגזירת הדין

העובדות המסתרות מאחורי סעיפי-האישום הן פשוטות -

ביום 13.9.18 נערך תרגיל צבאי בכיכר שבכניסה ליישוב שומרה; בסמוך לשעה 15:20, נסעו הנאשם ואחיינו (להלן: "**ע.מ.**") ברכב מזדה בסמוך למקום בו נערך התרגיל הנ"ל. ע.מ. הבחין בנשק מסוג M-16 מקוצר, ובתוכו מחסנית וכדורים כשהוא שעון על-גבי כלי-רכב צבאי. ע.מ. הסב תשומת ליבו של הנאשם לקיומו של כלי-הנשק במקום והשניים החליטו לגנוב ולהימלט מהמקום. בהמשך לכך, עצר הנאשם את כלי-הרכב; ע.מ. יצא הימנו, ניגש למקום בו הונח הנשק, נטל את כלי-הנשק ושב לרכב. בשלב זה, נמלטו השניים מהמקום ברכב כשכלי-הנשק הנ"ל ברשותם.

בתחילה, כאמור, כפר הנאשם במעורבותו בעבירות הנ"ל; נשמעה, אפוא, עדותם של חלק מעדי-התביעה; לאחר שמיעת העדים הללו וחקירתם הנגדית נמלך הנאשם בדעתו והודיע לבית-המשפט כי הוא מודה בביצוע המעשה. הנאשם הורשע על-סמך הודאתו ושירות המבחן התבקש לערוך תסקיר לעניין עונשו. בפני שירות המבחן מסר הנאשם גרסה, הסוטה במידת-מה מעובדות כתב-האישום. לפיכך, בישיבת הטיעונים לעונש ולפני קבלת הראיות ושמיעת הטיעונים, התבקש הנאשם לשוב ולהבהיר עמדתו באשר לנטילת האחריות מצידו למיוחס לו בכתב האישום. העובדות הוקראו לו ותורגמו לו (בידי בן-משפחתו) בזו אחר זו והוא אישרן ככתבן וכלשונו.

לאחר ששוכנעתי, מעל ומעבר לכל צל של ספק בדבר אמיתות ההודאה וכן, הודעתי כי הכרעת-הדין תעמוד בעינה וכי הליך גזירת-הדין יימשך כסדרו.

זה המקום לציין, שבמהלך ניהול ההליכים בתיק, ולאחר שהנאשם חזר מכפירתו והודה בכל המיוחס לו הוסגר כלי הנשק הגנוב לידי רשויות צה"ל בידי הנאשם ובני משפחתו, כפי שיפורט בהרחבה להלן.

תסקיר שירות המבחן הראשוני (נערך עובר להחזרת הנשק)

שירות המבחן, כאמור לעיל, טרח והכין חוות דעת בעניינו של הנאשם. השירות עמד, בתסקיר, על כך, שהוא בן 40, נשוי ואב ל-3 בנות (בנות 3, 5, 8 שנים). הוא אינו עובד ומתקיים מקצבאות הביטוח הלאומי. **משפחתו הגרעינית שרויה במצוקה כלכלית קשה** וסובלת מיחסים פנימיים קונפליקטואליים בעיקר על רקע **מחלת הבת הסובלת מניוון במערכת העצבים המרכזית. היא מוכרת כסיעודית ומצויה בגן שיקומי. בתו הצעירה של הנאשם סובלת אף היא מבעיות קשות בראייתה ונזקקת לטיפול רפואי אינטנסיבי.** הנאשם נוהג לעשות שימוש לרעה באלכוהול והדבר הניב אלימות כלפי בנות הבית. ניסיונות גמילה לא עלו יפה בעבר אך **בשנים האחרונות הוא הפסיק את השימוש באלכוהול ואימץ אורח-חיים דתי.** הנאשם עצמו למד במסגרת חינוך מיוחד, נעדר רבות מהלימודים ועסק ברעיית-

צאן. מאז נישואיו עבד מעט מאוד. בשנים האחרונות הוא איננו עובד כלל.

לחובתו 3 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות והתחזות. בפני שירות המבחן קיבל אחריות חלקית בלבד למעשים שיוחסו לו וטען, כי העבירה בוצעה למעשה על-ידי אחיינו בלא תכנון מוקדם עמו; מעורבותו, לפי טענתו, הצטמצמה להסעת האחין והנשק בדיעבד. בפניי, חזר הנאשם וקיבל אחריות על כל האמור בכתב-האישום המקורי, דהיינו כי השתתף בתכנון ובביצוע הגניבה. בפני השירות הוא הביע צער וחרטה על התנהגותו. בפני השירות צמצם את ההתייחסות לקשריו החברתיים ועל התנהלותו היומיומית.

שירות המבחן העריך את הנאשם כמי שהוא בעל זהות בלתי-בשלה ומגובשת אשר התקשה לגלות יציבות תפקודית לאורך השנים. הוא בעל הערכה עצמית נמוכה, בודד וחסר-אונים ונעדר סביבה רגשית תומכת ומכילה. הוא התקשה לערוך התבוננות פנימית משמעותית ונקט עמדה הגנתית ושטחית תוך הבעת חשש מתוצאות משפטו.

רמת הסיכון הנשפת מצדו להישנות ביצוע עבירה הינה, אפוא, בינונית-גבוהה. הוא מונע מתחושות קרבנות וקושי לקבל אחריות למצבו. לפיכך הסיכוי לשיקום ושינוי נמוך.

לאור זאת, לא הובאה המלצה טיפולית או עונשית בקהילה בעניינו, שכן שום אמצעי לא נמצא ככזה אשר עשוי להביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות עוברת-חוק מצידו.

כאן המקום לציין, כי לאור החזרת הנשק הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר נוסף (משלים), אשר תוכנו יפורט בהרחבה בהמשך.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

הוצג לפניי תדפיס מידע פלילי בעניינו של הנאשם. למדתי ממנו כי לחובת הנאשם זקופות עבירות של התחזות כאדם אחר, שבגין הורשע בשנת 2011; חבלה כשהעבריין מזוין שבגינה הורשע בשנת 2010 וכן עבירות של תקיפה ואיומים שבביצוען הורשע בשנת 2006. הוא לא ריצה תקופות מאסר ארוכות בגין ההרשעות הללו.

ההגנה

מטעם ההגנה העיד לפניי אחיו, מר ע'אזי מגיס. הוא עמד על כך שבני המשפחה שירתו בצה"ל כמעט כולם. הוא עצמו שירת כגשש; אחד מאחיו שירת בעזה ביחידה רגישה. לדבריו, הוא ואחיו ממשיכים להתנדב לשירות צבאי חרף גילם. לדבריו, הוא אף עמד בקשר בעבר עם שב"כ. לדבריו הוא ואחיו הקימו יחידת גששים. צה"ל היא כמשפחה להם; לדבריו, רבים מבני משפחתו מסרו חייהם במסגרת מלחמות ישראל. לגבי הנאשם ציין שהוא האח הצעיר. הוא סיפר כי בני-המשפחה פועלים כל העת למציאת כלי-הנשק הגנוב ולהחזרתו לידי צה"ל.

במהלך עדות זו ציין הנאשם, שכלי-הנשק נותר ברשות הקטין, ע.מ. והביע רצונו לסייע בחיפושים אחריו.

עוד הוגשו מטעם ההגנה שורה של מסמכים רפואיים אשר אימתו את האמור בתסקיר שירות המבחן ביחס למצבן

הרפואי של שתי בנותיו של הנאשם ובפרט ככל שהדברים אמורים לגבי ס. , בתו בת ה-5 אשר סובלת ממחלה ניוונית, אשר צפויה לקצר מאוד את תוחלת חייה.

ביום 2.5.19, נשמעו גם טיעוני הצדדים לעניין העונש. בסיומם, ציין הסנגור המלומד, עו"ד אלי סבן, שמרשו ובני משפחתו מתכוונים לעשות מאמץ יוצא דופן לאתר את כלי הנשק הגנוב ולהחזירו לרשות צה"ל. משכך, נתבקשתי לדחות את מועד מתן גזר הדין, על מנת לאפשר את איתור הנשק.

נוכח החשיבות הרבה הטמונה בהחזרת הנשק, סברתי, כי על מנת לאפשר לנאשם ולבני משפחתו הזדמנות ראויה להשיב את הנשק ולאור האינטרס הציבורי המובהק הכרוך בכך, יהא זה נכון להיענות לבקשת הסנגור.

ואכן, ביום 26.6.19 התקבלה בתיק בית המשפט הודעה מאת המאשימה שלפיה הנאשם (ואחיינו) הסגירו את הנשק והמחסנית הכוללת 28 קליעים, וכן חפצים נלווים לידי משטרת ישראל.

לאור החזרת הנשק קבעתי, לבקשת הצדדים, דיון נוסף לצורך השלמת הטיעונים לעונש. עובר לדיון הטיעונים לעונש, ובשים לב לנסיבה החשובה אשר התחדשה הוריתי לשירות המבחן להנפיק תסקיר משלים בעניינו של הנאשם (ראו דיון מיום 2.7.19).

תסקיר משלים מיום 3.9.19

במסגרתו של התסקיר המשלים עמד שירות המבחן על כך, שהנאשם חזר על עמדתו שלפיה הוא לא היה מודע לכך שאחיינו מתכוון לגנוב את כלי הנשק ולהביאו לרכב. לצד זאת, ביטא הנאשם הבנה למשמעות מעשיו ולחומרתם. עוד ציין הנאשם באוזני אנשי השירות, שהבנה זו היא שהניעה אותו ואת בני משפחתו לאתר את כלי הנשק שנגנב ולהחזירו לרשויות. הנאשם הוסיף, כי השבת הנשק בוצעה מתוך הבנה עמוקה לחומרת העניין ותחושות החרדה שהציפו אותו, במידה שלא היו מצליחים באיתור הנשק. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שממוקד בנזקים אשר נגרמו לו במישורי חייו השונים ובחשש המלווה אותו מתוצאותיו הצפויות של גזר הדין שעתיד להינתן בעניינו. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מוצף רגשית ומציג עמדה קורבנית והגנתית, הבאה לידי ביטוי בקושי לבדיקה עצמית, המונעת ממנו עזרה טיפולית.

לסיכום, לאור המקובץ, ומאחר והנאשם התקשה לגלות הבנה או רצון באשר לאפשרות השתלבותו בהליך טיפולי לא בא שירות המבחן בהמלצה לחלופה עונשית שיקומית, אשר עשויה להפחית את הסיכון להישנות מעורבות חוזרת בפלילים מצדו של הנאשם.

להלן יובא עיקר טיעוני הצדדים בחלוקה כרונולוגית: אלו שהושמעו לפני החזרת הנשק ואלו שהושמעו לאחריה.

טיעונים לעונש (עובר להחזרת הנשק)

המאשימה

התובעת המלומדת, עו"ד שלומית בשבקין, עמדה על חומרת עבירות הנשק ועל הפוטנציאל הגבוה לסיכון חיי-אדם הטמון בהן. היא עמדה על תדירותן ההולכת וגוברת ועל כך שראוי שבכגון דא נסיבות אישיות תיסוגנה מפני חומרת העבירה ושיקולי ההרתעה והגמול.

הפרקליטה עמדה על מדיניות הענישה המחמירה הנקוטה בכגון דא ואף ציינה נסיבות לחומרה הקשורות לביצוע העבירות: תכנון המעשה, חלקו היחסי הממשי של הנאשם בביצוע המעשה (בשים לב לכך ששותפו, אחיינו, הוא קטין) וכן יכולתו למנוע את ביצוע המעשה ולהבין את הפסול הרב הטמון בו.

לאור כל אלה, הציעה הפרקליטה המלומדת שאקבע מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-6 שנות מאסר.

הפרקליטה הצביעה גם על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - היא הפנתה בהקשר זה אל עמדת שירות המבחן, המלמדת על היעדר נטילת אחריות מלאה ועל היעדר פרוגנוזה טיפולית-שיקומית ממשית כמו גם על רמת סיכון בינונית-גבוהה יחסית הנשקפת מהנאשם. היא לא התעלמה מהנסיבות האישיות ובפרט ממצבו המשפחתי הקשה על רקע מצב בריאותן של בנותיו.

לבסוף, עתרה להטלת מאסר ממשי לריצוי בפועל, מאסר על-תנאי ותשלום קנס.

הגנה

הסנגור המלומד, עו"ד סבן, ציין שהנאשם נעצר בגין מעורבותו בפרשה זו ביום 14.9.18 ושחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני ביום 18.12.18 עד אשר ביום 20.3.19 הותר לו לחזור לכפרו ולעבוד בו. הסנגור עמד על כך, שהודאתו של הנאשם באשמה נמסרה בהיעדר תיקונים בכתב-האישום ומתוך נטילת אחריות. הסנגור לא הקל ראש בחומרת המעשה וציין כי גם בני-המשפחה (אשר קשרה גורלה עם גורל צה"ל) רואה את הדברים כמותו. הוא עמד על כך שאין המדובר במעשה מתוכנן אלא במעשה אקראי שהתאפשר רק לנוכח רשלנות הזועקת לשמים. הוא ציין שהנאשם לא היה השותף הדומיננטי בפרשה חרף היותו בגיר. הוא לא היה זה שהבחין בנשק ולא מי שנטלו בפועל. הסנגור התעכב הרבה על נסיבותיו האישיות של הנאשם המפורטות בתסקיר ובראיות ההגנה, ובפרט הרחיב ביחס לבעייתה הבריאותית החמורה של בתו בת ה-5 של הנאשם. משהנאשם הודה וקיבל אחריות מלאה, על הדבר לבוא לידי ביטוי בהקלה בענישה.

הסנגור הציג פסיקה, המלמדת על מדיניות ענישה מקילה הרבה יותר מזו אשר עליה הצביעה הפרקליטה (נגזרו לפי הנתען במקרים אחרים, חמורים יותר ממקרהו של הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בלבד).

טיעוני הצדדים לעניין העונש (לאחר החזרת הנשק)

לאחר קבלתו של התסקיר המשלים שבו הצדדים והתייצבו לפניו ביום 10.9.19.

ב"כ המלומד של המאשימה, עו"ד בני פסקל, התייחס לתסקיר המשלים מטעם שירות המבחן. צוין, כי לא ניתן להתעלם

מהעמדות שהנאשם השמיע בפני שירות המבחן, ומשכך ניתן להסיק שהנאשם לא נטל אחריות מלאה אמתית וכנה על מעשיו. עוד הוסיף הפרקליט, כי התסקיר מלמד שלא קיים אופק שיקומי בעניינו של הנאשם וכן כי האחרון לוקה בחוסר מוטיבציה לטיפול.

הפרקליט המלומד התייחס להחזרת הנשק בציינו, כי על אף שאין ניתן להקל ראש בהחזרת הנשק, הרי שמשקלה של נסיבה חדשה זו לצרכי ענישה אינו משמעותי. צוין, כי אמנם פוטנציאל הנזק פחת, שכן הנשק הוחזר לרשויות המוסמכות, אך **מכיוון שהחזרתו בוצעה מטעמי השגת רווחים (הקלה בענישה), לא צריכה להיות לכך השפעה על מתחם הענישה (4-6 שנים) שהוצע עובר להחזרתו של כלי הנשק.**

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד אלי סבן, התייחס בפתח דבריו לגזר הדין שניתן על ידי חברי, כב' השופט ליפשיץ (ת"פ 11216-10-18, מיום 15.8.19) בעניינו **של שותפו לדבר העבירה של הנאשם (אחיינו הקטין). צוין, כי על הקטין (בן כ - 17 שנים בעת ביצוען של העבירות) הושטו ארבעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד עונשים נלווים.** הסנגור המלומד הוסיף וציין, כי עולה מגזר הדין הנ"ל "שהרוח החיה" בביצוען של העבירות (המיוחסות בצוותא חדא לקטין ולנאשם דכאן) הייתה דווקא הקטין. הודגש, כי "להסרת המחדל" (השבת הנשק) יש להעניק משקל משמעותי לצרכי הענישה. הסנגור חזר ועמד על כך שהנאשם היה עצור בתיק זה משך תקופה בת שלושה חודשים וחזר על טיעונו הנוגעים למצבה הרפואי המורכב של בתו ומשפחתו של הנאשם. בנסיבות אלו סבר הסנגור שאין מקום כעת להטיל על הנאשם עונש מאסר נוסף שירוצה מאחורי סורג ובריח. לדידו, ראוי שישורטט מתחם ענישה המתחיל ברף התחתון בריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות. עוד עמד הסנגור המלומד על כך שבניגוד לעמדת המאשימה, ניתן לאתר בתסקירי שירות המבחן צדדים חיוביים אצל הנאשם, כאשר בסופו של יום יש לבחון את אלו על רקע המעשים עצמם - החזרת כלי הנשק. הוסף, כי ראוי לטעמו להעמיד את הנאשם תחת פיקוח שירות המבחן במסגרת צו מבחן.

דברו האחרון של הנאשם

הנאשם הביע צער על מעשה העבירה שאותו ביצע וציין, כי יש לו ילדה נכה ומשפחה לפרנס.

התייחסות מפורטת של הצדדים לעונשו של שותפו הקטין של הנאשם

משהסתבר שדינו של אחיינו-שותפו של הנאשם נגזר סברתי, כי על מנת שאוכל להתייחס כדבעי להשלכות גזר הדין בעניין הקטין על עניינו של הנאשם שלפניי, ראוי שגזר דין זה יעמוד לנגד עיניי. ביקשתי, אפוא, מב"כ המאשימה לפנות אל כב' הש' ליפשיץ בבקשה שיתיר לפרסם את מה שניתן מתוך גזר דינו של הקטין. לא למותר לציין, כי נוכח טענותיו של הסנגור כפי שאלו פורטו לעיל קיימת חשיבות מרובה לבחינת גזר הדין הנ"ל, כאמת מידה במסגרת גזר-דינו של הנאשם שלפניי.

ואכן, ביום 2.10.19 התקבלה בתיק בית המשפט התייחסותו של הסנגור המלומד לגזר דינו של הקטין. צוין, כי גזר הדין הועבר לעיון הסנגור, כאשר חלקו (המתייחס לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הקטין) מושחר. כשאלו הם פני הדברים, טען הסנגור שאין באפשרותו להתייחס לדבריו של הקטין, שנאמרו בפני שירות המבחן, והנוגעים לחלקו של

הקטין באירוע.

עם זאת, הפנה הסנגור לדברי נציגי המאשימה, שנאמרו במסגרת הטיעונים לעונש בעניינו של הקטין (קטעים אלו לא הושחרו), שלפיהם חלקו היחסי של הקטין היה משמעותי **שכן הוא זה שהבחין לראשונה בנשק; שיזם את המעשה; והוא למעשה זה שנטל בפועל את הנשק** (עמ' 3 לגזר דינו של הקטין).

לאור המקובץ, עתר הסנגור ליתן משקל מתאים לגזר דינו של הקטין, כך שישמש אמת מידה לעונשו של הנאשם שלפניי. הוסף, כי כב' השופט ליפשיץ העניק במסגרת גזירת דינו של הקטין משקל של ממש להחזרתו של כלי הנשק (עמ' 7 פסקה 3 לגזר דינו של הקטין) ולדידו של הסנגור יש לנהוג באותו האופן עם הנאשם דכאן. לסיכום, חזר ועתר הסנגור המלומד להימנע מלהטיל על הנאשם עונש שירוצה מאחורי סורג ובריח.

בשולי דבריו ציין הסנגור, כי ידוע לו שהקטין הגיש באמצעות ב"כ ערעור על חומרת גזר דינו לבית המשפט העליון.

תגובת המאשימה לטיעוניו של הסנגור התקבלה בתיק בית המשפט ביום 6.10.19. צוין, כי לאור השחרת חלקי גזר הדין הנוגעים לתסקירו של הקטין, ברי שגם המאשימה לא תתייחס לחלק זה ולגרסתו של הקטין שנמסרה במהלך פגישותיו עם שירות המבחן. המאשימה הדגישה שלשיתתה קיים טעם לפגם לטעון בשלב בו אנו מצויים (שלב הטיעונים לעונש) כי חלקו של הנאשם באירוע הוא פחות מזה של הקטין, שכן הנאשם דכאן הודה בעבודות כתב האישום, ועל כן עובדות אלו הן התוחמות את גבולות אחריותו הפלילית.

הוסף, כי **המאשימה אינה חולקת על כך שחלקו של הקטין באירוע הוא גדול**, אולם לשיטתה אין בכך להפחית מחלקו המשמעותי של הנאשם, בפרט לאור העובדה שהנאשם הוא דודו של הקטין, ושלחובת הקטין אין זקוף עבר פלילי.

לאור המקובץ, חזרה המאשימה על עמדתה העונשית כפי שהוצגה לפניי במסגרת הטיעונים לעונש.

אחר הדברים האלה, **ומבלי להביע עמדה כלשהי ביחס לעונש הראוי להיגזר על הנאשם**, מצאתי (במסגרת החלטתי מיום 6 אוקטובר 2019) לנכון להפנות את הנאשם אל הממונה על עבודות השירות, על מנת שיבחן אם הנאשם כשיר לריצוי מאסר על דרך של עבודות השירות.

חוות הדעת הנ"ל, מטעמו של הממונה על עבודות השירות, הוגשה לעיוני ביום 7.10.19 ולפיה נמצא הנאשם מתאים לביצוען של עבודות שירות.

דין והכרעה

הגיעה שעת גזירת הדין.

אינני רואה מקום להכביר עוד מילים בדבר חומרתו של מעשי-העבירה שאותם ביצע הנאשם. עמדתי על הדברים בפתח גזר הדין. הם ברורים ומובנים מאליהם.

אמנם אין המדובר במעשה אשר לווה בתכנון ארוך-טווח; אכן, רעיון העוועים של גניבת כלי נשק לא בשל במוחו של הנאשם; מסתבר שעיקר האחריות לביצוע המעשה רובצת לפתחו של אחיינו הקטין. דא עקא, **כל מעורבות במעשה נטילת נשק צבאי אוטומטי טעון במחסנית ובכדורים והוצאתו מרשות הצבא במגמה לשלול אותו לצמיתות היא חמורה ומסוכנת, ראוי לגינוי, להוקעה ולענישה מרתיעה.**

חרף האמור, כפי שציינתי בפתחם של דבריי, עניינו של הנאשם אינו פשוט לגזירה.

כפי שצוין לעיל ויפורט בהרחבה להלן, ככלל, **עבירות שעניינן גניבה של נשק אוטומטי מצה"ל מצדיקות הטלת עונש מאסר בכליאה לתקופות משמעותיות. הן צורכי ההלימה הן צורכי הרתעת היחיד והרבים מחייבים כך.**

דא עקא, שבעניין שלפניי, כמצוין בפתח גזר דין זה, טעמים הנוגעים **לכללים בדבר אחדות הענישה** (ראו לעניין זה, למשל: ע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל**, פסקה 6, ניתן ביום 14.7.15; ע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 23.9.14) **ושמירה על יחסיות בענישה** מציבים סימני שאלה משמעותיים בכל הנוגע לעונש, הראוי להיות מוטל על הנאשם שלפניי.

לא זו אף זו, בתהליך גזירת עונשו של הנאשם יש לשכלל את העובדה המהותית שלפיה הנאשם נטל אחריות מלאה על המיוחס לו (גם אם בשלב מאוחר יחסית בהליך) **והשיב את כלי הנשק לרשויות המוסמכות**, הן את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שבמקרה זה אינן פשוטות כלל ועיקר - החל ברמתו האישית, במצבו התעסוקתי והחברתי וכלה במצבו המשפחתי ובריאות בנותיו. כל אלוהם שיקולים הראויים להינטל בחשבון לקולה עת באים לגזור עונשו.

על סוגיה זו ועל שורה של סוגיות אחרות, אעמוד במסגרת גזר דינו של הנאשם. נצא, אפוא, למסע גזירת הדין תוך היזקקות לתמרורי ההוריה וההנחיה שמקורם בסימן א'1 שבפרק ו' לחוק העונשין, הלא הוא הסימן שכותרתו הבניית שיקול-הדעת השיפוטי בענישה.

תחילתו של המסע בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם על רקע הערכים החברתיים, שבהם פגע המעשה, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה המקובלת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בכל הנוגע לערכים החברתיים בהם מדובר כאן, הדברים ברורים וניכרים מאליהם.

עסקינן באירוע אחד שלגביו יש לקבוע מתחם אחד ולהטיל עונש אחד.

הנוטל נשק צבאי מרשות הצבא וגונבו פוגע בביטחון המדינה ואזרחיה, פוגע בשלום הציבור, פוגע בסדר הציבורי ופוגע ברכוש המדינה. מקום בו האמור בנטילת נשק אוטומטי טעון במחסנית ובתחמושת פגיעה זו היא פגיעה חמורה ומשמעותית.

מדיניות הענישה בכגון דא מחמירה ותואמת את אותם ערכים חברתיים חשובים שבהם פוגעים המעשים ואת מידת פגיעתם הניכרת באותם ערכים. עמדה על כך כב' השופטת ד' ביניש במסגרתו של ע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס** (ניתן ביום 19.4.04) בציינה כדלהלן:

"הגיעה העת לתת משקל לחומרת העבירות של החזקת נשק, **ובייחוד נשק התקפי שנגנב מצה"ל.** מן

הראוי שיהיה בעונש כדי להרתיע מנפוצות התופעה העבריינית של החזקת נשק חם מסוגים שונים, נשיאתו ושימוש בו... זמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמה באלימות העבריינית והאידאולוגית כאחד - מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה.. " (ההדגשות אינן במקור).

על הסיכון שנשקף לשלום הציבור, כפועל יוצא מביצוען של עבירות שעניינן בנשק, עמדה כב' השופטת ארבל במסגרתו של ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (ניתן ביום 19.01.14), בציינה כדלהלן:

"..עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונן. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חיהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוען של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד..".

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם עינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן **החזקת נשק, הובלתו ונשיאתו**, בניגוד לסעיפים 144(א) רישא וסיפא ו- 144(ב) לחוק העונשין; ו**גניבה** בניגוד לסעיפים 383, 384 לחוק העונשין.

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 5677/12 **מג'ד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.1.13) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דינו של בית המשפט בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 24 חודשים לריצוי בפועל**. עונש זה הוטל על יסוד הודאתו של המערער בביצועה של עבירה שעניינה נשיאת נשק בצוותא, לפי סעיפים 144(ב) ו- 29 לחוק העונשין. עובדות פרשה זו לימדו, כי חברו של המערער (**עמאד - שעליו נגזר עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות**) נסע יחד עם שניים אחרים (להלן: סארי ו-אמל), ברכבו של אמל, למוצב צה"ל סמוך לקיבוץ יפתח אשר צמוד לגבול עם לבנון. במועד ביצוע גניבת הנשק שירת סארי כלוחם במוצב, והיה מודע לנהלי האבטחה הנוהגים בו, ולקיומו של כלי נשק מסוג "מאג" המותקן דרך קבע על גבי רכב קרב שהוצב בכביש הגישה למוצב. לאחר שהחלו השלושה בנסיעה, התקשר אמל למערער וביקש ממנו להתלוות לנסיעה אל המוצב באמצעות רכב נוסף, ובאופן זה להוביל את רכבם של השלושה למוצב בנסיעה. **בהגיעם של הארבעה למוצב, יצאו סארי ואמל מהרכב, גנבו את המאג והסתירו אותו בתא המטען של רכבו של אמל**. לאחר מכן נסעו הארבעה מהמקום, כשהמערער נוסע ברכבו לפנים, ושלושת האחרים נוסעים בעקבותיו ברכבו של אמל, עד להגיעם לחורפיש, מקום מגוריו של המערער. כאן המקום לציין, כי למערער ולעאמד לא יוחסה עבירת שעניינה גניבה, בעוד לאמל וסארי אכן יוחסה עבירה מסוג זה. מכאן, שבגין מעורבותו הישירה בגניבת הנשק במסגרת הפרשה הנ"ל, ובגין פרשות אחרות שבהן היה מעורב (שכללו עבירות מתחום הסמים והנשק), השית בית המשפט המחוזי בנצרת על אמל שבע שנות מאסר ומחצה לריצוי בפועל (ת"פ 10-30). באשר לסארי, בגין מעורבותו הישירה בגניבת הנשק (ומעורבותו בפרשה נוספת) השית עליו בית הדין הצבאי לערעורים(עבמ"ץ (מחוזי) 28/11) שש שנות מאסר לריצוי בפועל.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרתו של ת"פ 37761-04-10 **מדינת ישראל נ' ספדיה** (ניתן ביום 16.9.10) גזר בית המשפט המחוזי בנצרת על הנאשם (במסגרת הסדר טיעון) עונש מאסר בן **30 חודשים לריצוי בפועל** (בנוסף להפעלת עונש מאסר מותנה), בגין ביצוען של עבירות שעניינן **נשיאת נשק שלא כדין**, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; **גניבה מרכב**, עבירה לפי סעיף 413ד' לחוק העונשין ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, שבעקבות דווח על רעש שעלה מבית שבו התקיימה מסיבה, הגיעה למקום ניידת משטרה נהוגה על ידי השוטרת שני מלכה כשלצידה יושב השוטר בולוס טנוס. השוטרים יצאו מהניידת ונכנסו לבית; או אז יצא הנאשם מהבית, ומשראה את הניידת ללא שוטרים, ניגש אל הניידת, פתח את דלת מושב הנוסע ליד הנהג ונטל מתוכה רובה M16 מקוצר, אשר היה מונח תחת מושב הישיבה, ללא הסכמת השוטרים, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הנשק שלילת קבע. הנאשם נשא את הנשק והסליקו, תוך שהוא מכסה את הנשק בענפים וחול (ראו בנוסף: ת"פ (מח' חיפה) 36328-09-15 **מדינת ישראל נ' מלחם**, ניתן ביום 18.2.16).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים של החזקת ונשיאת נשק של כדין, **ללא גניבתו**, מעלה כי הוטלו עונשים כדלהלן: ע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.02.12) - **עונש מאסר בן 24 חודשים לריצוי בפועל**; ע"פ 2892/13 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.9.13) - **עונש מאסר בן 21 חודשים לריצוי בפועל**; ע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.10.10) - **עונש מאסר בן 20 חודשים לריצוי בפועל**; ת"פ 9111-02-15 **מדינת ישראל נ' חאסרמה** (ניתן ביום 20.9.15) - **עונש מאסר בן 10 חודשים לריצוי בפועל**.

חרף המקובץ, בעבירות שעניינן נשק **קיים מדרג של חומרה**, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם (ע"פ 9702/16 **אלוליאיה נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, ניתן ביום 13.9.17).

כך למשל, בפרשה שנדונה במסגרתו של ת"פ (נצ') 1027/05 **מדינת ישראל נ' אבו חמאם ואח'** (ניתן ביום 2.5.05) גזר בית המשפט המחוזי בנצרת על שני הנאשמים עונש מאסר בן **9 חודשים לריצוי בפועל**. עונש שזה הוטלו על הנאשמים בהתאם להודאתם בביצוען של עבירות שעניינן **רכישת נשק** לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, **קשירת קשר** לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט (לנאשם 2 בלבד). עובדות מקרה זה לימדו, כי הנאשם 1 רכש רובה מסוג M16-מארור תמורת 10,000 ₪ במזומן, והחזיק בו במקום שאינו ידוע למאשימה. במועד אחר ובהתאם לתוכנית העבריינית של שני הנאשמים, רכש הנאשם 2 אקדח מסוג יריחו ושילם תמורת 8,000 ₪ במזומן. גם נאשם זה החזיק באקדח במקום שאינו ידוע למאשימה. **כאן המקום לציין, כי עובר לגזר הדין שני הנאשמים גרמו לכך שכלי הנשק יוחזרו לרשויות המוסמכות. משכך, בית המשפט המחוזי בנצרת העניק במסגרת גזר הדין משקל משמעותי להחזרת כלי הנשק לידי המשטרה ולחרטה העמוקה שהביעו הנאשמים.**

מכאן, ועל מנת לבחון כדבעי את אופיו והיקף חומרתו של האירוע אפנה לעיין **בנסיבות ביצוע העבירות** -

תחילה, יש לבחון את סוגיית התכנון. כעולה מכתב-האישום, אין המדובר בעבירות שתוכננו מבעוד מועד; עם זאת, יקשה לומר עליהן שהן בוצעו לחלוטין ללא תכנון בהתחשב בכך שקדמה ליציאת ע.מ. מהרכב היוועצות בין הנאשם לבינו. ראוי, אפוא, להשקיף על המעשה כאל כזה בעל אופי ספונטני גם אם קדם לו תכנון נקודתי. כאמור, אין בכתב-האישום אמירה ברורה בדבר חלקו היחסי של הנאשם בביצוע מעשה הגניבה ההחזקה והנשיאה של הנשק. התביעה ביקשה להיתלות בכך שהנאשם הוא הבוגר (ודודו של ע.מ.) ולהסיק מכך, שהנאשם נושא בחלק הארי של האחריות לאירוע. דא

עקא, בעניינו של הקטין טענה התביעה כי עיקר האחריות רובצת לפתחו של הקטין דווקא. לאור העובדה שאין מחלוקת על כך שהפניית תשומת ליבו של הנאשם למיקומו של הנשק נעשה על ידי אחיינו (כאשר נלווית לכך **יציאתו של אחיינו מהרכב לצורך נטילת הנשק**), סברתי שהמכלול מלמד, לכל היותר, על קבלת החלטה משותפת ועל חלוקה שווה של האחריות לנטילת הנשק בין השניים, כל זאת, על רקע הנתונים האישיים (קטין אל מול בוגר בעל אינטליגנציה גבולית ובשלות אישיותית נמוכה).

הנזק אשר צפוי היה להיגרם הוא רב. אין צורך להכביר במילים אודות הסיכון הרב שטמון בהתגלגלות כלי-נשק אוטומטי טעון במחסנית ובתחמושת בלא השגחה מוסמכת. **בפועל, כלי הנשק הוחזר לידי הבטוחות של צה"ל, כאשר מעשה ההשבה למעשה איין את הסיכון הגבוה להתגלגלותו של כלי הנשק לידיים עוינות. לדידי, יש להעניק לנתון זה משמעות רבה בהיבטי ענישתו של הנאשם ושרטוט מתחם הענישה ההולם בעניינו** (ראו: סעיף 40ט(א)3 לחוק העונשין). על הקטנת "פוטנציאל הנזק" עמד כב' השופט י' אלרון במסגרתו של ע"פ 4530/19 ג'זאווי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.8.19) בציינו כדלהלן:

"..טוב היה עושה המערער לו חלף ניסיונותיו לרקום "עסקאות" שונות עם רשויות החוק היה משיב את הנשק לידי גורמי האכיפה, ומסייע בכך להקטין את פוטנציאל הנזק אותו יצר במו ידיו".

מניעיהם של השניים בגניבת הנשק לא הובררו עד תום. דומה, שהשניים לא תכננו מה יעשה בו ובפועל, אחיינו של הנאשם הקטין הסתירו באורח, אשר אפשר מציאתו והחזרתו לרשות צה"ל. הנאשם הבין היטב את הפסול שבמעשה ויכול היה ואף צריך היה להימנע מלבצעו ולמנוע מאחיינו את המשך ביצועו.

לאור המקובץ, ולאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם, את מידת הפגיעה בערכים הללו, את מדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, **תוך שימת דגש על החזרתו של כלי הנשק וכנגזרת מכך הקטנת "פוטנציאל הנזק"** מצאתי לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשי מאסר שיכול שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 3 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.**

כעת, הגיעה השעה לקבוע עונש מתאים לנאשם לנוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. הטלת מאסר ממושך על הנאשם תפגע בו (לנוכח קשייו האישיים ולנוכח העובדה שבעבר ריצה עונשי מאסר קצרים בלבד); היא בוודאי תפגע גם במשפחתו הגרעינית (לנוכח בעיות-הבריאות הקשות עימן מתמודדות שתיים מבנותיו וקשייה הכלכליים של המשפחה). פועל יוצא של מעצרו הוא הורחק ממשפחתו לתקופה ממשית וכמובן שהדבר הסב נזק מוראלי לנאשם ולבני-משפחתו. הנאשם נטל אחריות מלאה לביצוע המעשים; פעולותיו שיועדו להחזרת הנשק מעידות על כך כאלף עדים. **לזכותו יש לזקוף את החזרתו של כלי הנשק המבטאים את מאמציו לתיקון תוצאות העבירה.** הנאשם אמנם כפר בתחילה באישומים ונשמעו חלק מעדי התביעה. עם זאת לבסוף, הוא הודה בכל המיוחס לו ובכך חסך זמן שיפוטי ניכר. אין ספק, שנסיונות חיינו הקשות כמתואר לעיל בתסקיר, ובפרט יכולותיו הקוגניטיביות הנמוכות והיעדר יכולתו להסתגל למסגרות למיניהן, בוודאי הביאוהו להשתתף במעשים החמורים שבהם השתתף כאן.

לחובת הנאשם זקוף עבר פלילי אף כי זה איננו מכביד.

טרם קביעת עונשו של הנאשם בתיק זה, על"י להכריע במחלוקת שנפלה בין הצדדים הנוגעת למשקלו של העונש, שנגזר על שותפו (אחיינו הקטין), כמפורט לעיל. ההכרעה במחלוקת זו איננה פשוטה כלל ועיקר. מחד גיסא, שותפו של הנאשם למעשה הוא קטין, שעניינו נדון אפוא בבית משפט לנוער על הכללים המיוחדים החלים בו. מאידך גיסא, יקשה להתעלם מכך, שמבין השיטין עולה שמעורבותו של הקטין במעשה היא ממשית ומשמעותית יותר מזו של הנאשם שלפניי וכי הנאשם שלפניי הוא אדם בעל יכולת מוגבלת ונסיבות אישיות ומשפחתיות קשות ביותר.

על עקרון האחידות בענישה עמד כב' השופט מ' מזוז במסגרתו של ע"פ 1987/15 **דורי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.8.15) בציינו כדלהלן:

"...אכן עקרון אחידות הענישה, מורה כי יש להחיל על עבריינים שהורשעו בעבירות דומות ובמערכת נסיבתית דומה, ובעיקר כאלה המורשעים במסגרת פרשה אחת, שיקולי ענישה דומים... ברם, כפי שנקבע לא פעם, מלאכת קציבת העונש איננה בגדר יישום נוסחה אריתמטית מדויקת, אלא פרי איזונים בין מכלול רחב של נתונים ושיקולים הצריכים לעניין. "עקרונות הענישה משלבים ערכים חברתיים כלליים לצד נסיבות אישיות קונקרטיים של הנאשם, בין כאלה הקשורות בביצוע העבירה ובין כאלה שאינן קשורות בביצוע העבירה. הענישה היא לעולם ענישה אינדיווידואלית הנגזרת מהנסיבות והשיקולים הפרטניים שבכל מקרה לגופו... על כן קשה עד מאוד, ולרוב אף בלתי אפשרי, לבדוד ולכמת את המשקל שניתן במסגרת העונש שקבעה הערכאה הדיונית לכל נתון ונתון בנסיבות המיוחדות של המקרה, וממילא קשה להשוות בין גזרי דין שניתנו לנאשמים שונים ובנסיבות עובדתיות ואישיות שונות... יתר על כן, עקרון אחידות הענישה אינו חזות הכול. השיקול בדבר אחידות הענישה הינו שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול על מנת להגיע לתוצאת מאוזנת המגשימה את תכלית ההגנה על עניינו של הציבור והפרט..."

עיינתי עיין היטב בחלקו של גזר הדין (שהותר לעיוני) ושניתן בעניינו של ע.מ. (ת"פ 11216-10-18, מיום 15.8.19)). למדתי, כי אחיינו של הנאשם היה בן 16 ו- 11 חודשים, כאשר ביצע את העבירות המשותפות לו ולנאשם. כאן המקום לציין, כי נתון זה אף לא נעלם מעיניה של המאשימה שטענה, במסגרת טיעוניה בעניינו של הקטין, כי האחרון היה זה **שיזם את המעשה** והוא זה **שנטל בפועל את הנשק** (טיעוני המאשימה לעונש - עמ' 3 לגזר הדין). בהקשר זה הוסף, כי קטין בן 17 אינו קטין "קטן", שכן יש ביכולתו להפעיל שיקול דעת של ממש ולהימנע מביצוע העבירה. כך גם סבר חברי המלומד, כב' השופט ליפשיץ בהתייחסו לסוגיה זו בציינו (עמ' 6 לגזר הדין), כי יש להבחין בין עניינו של קטין "קטן" לבין קטין שהינו קרוב לגיל הבגרות. לצד זאת, העניק כב' השופט ליפשיץ "**משקל של ממש**" להחזרת הנשק, בציינו שמעשה זה מנע את הסכנה הטמונה בהוצאת נשק אוטומטי מרשות צה"ל.

הנה כי כן, למדתי כי שותפו של הנאשם היה קטין על סף הבגרות ושחלקו בביצוע העבירות היה "**לכל הפחות**" שווה לחלקו של הנאשם דכאן. אם כן, מהו המשקל שיש להעניק לעונש שהוטל על הקטין (ארבעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות) ביחס לעונש הראוי להיות מוטל על הנאשם שלפניי?

ברי, כי אילו היינו עוסקים בשני שותפים לדבר עבירה בגירים, דומה שניתוח **נסיבות ביצוע העבירות** יכול היה להוביל לתוצאה שלפיה דווקא שרטוט מתחם הענישה בעניינו של מי שהסב את תשומת ליבו של האחר לנשק, יזם, ונטל בפועל את הנשק - היה חמור יותר. עם זאת, כאמור עסקינן בהשוואה לשותף לדבר עבירה שהוא קטין, כזה שאמנם נושק לגיל הבגרות,

אך כזה שעדיין מוגדר על פי חוק קטין מי שיש להעדיף עת גוזרים דינו, ככל הניתן, את שיקול השיקום.

חרף האמור, אין ניתן, לשיטתי, להתעלם כליל מעקרון האחידות בענישה המורה שיש להחיל על עבריינים שהורשעו בעבירות דומות במסגרת פרשה אחת, שיקולי ענישה דומים, עד כמה שניתן בנסיבות המתאימות. לדידי, נוכח הנתונים שעלו וצפו אל פני השטח - המצביעים על גילו של הקטין ועל כך שחלקו של הקטין בנסיבות ביצוע העבירות אינו נופל מחלקו של הנאשם שלפניי (וכנראה עולה עליו) - סברתי שיש לבצע איזון מסוים בענישה שתושט על הנאשם דכאן.

מאחר ויש לייחס משקל לעובדה שהנאשם שלפניי הוא הבוגר מבין השניים (אף על פי שגם הוא כאמור אדם ברמה אישית מוגבלת), ושיש ליישם בעניינו את ההנחיות שמקורן בסימן א'1 שבפרק ו' לחוק העונשין לעיל, סברתי, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, נסיבותיו האישיות ואת התקופה בה שהה במעצר ממש **ובמעצר באיזוק אלקטרוני**, כמתחייב בכגון דא (ראו לעניין זה: ע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.4.16), שעונשו של הנאשם צריך להיות חמור מעונשו של הקטין. עם זאת, סברתי שלא יהיה זה נכון בנסיבות המפורטות למקם את עונשו של הנאשם שלפניי מרחק שנות אור מעונשו של אחיינו. כשאלו הם פני הדברים, ולאחר שהענקתי **משקל משמעותי להחזרת הנשק בשרטוט מתחם הענישה** כמפורט לעיל, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש המצוי בתחתית מתחם הענישה ששורטט בעניינו.

מוטלים, אפוא, על הנאשם עונשים כדלקמן -

א. **9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ללא ניכוי תקופת המעצר הממשי שאותה נשא הנאשם.**

את עבודות השירות ירצה הנאשם במקום עבודה - "מועצה מקומית שלומי", בכתובת: רח' השראה 1, שלומי. **עליו להתייצב לריצוי עונשו ביום 21.11.19** שעה 8:00, ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14, טבריה.

הנאשם מוזהר, כי עליו לעמוד בכל תנאי העסקתו במסגרת עבודות השירות. התנהגות בניגוד לאמור עלולה להוות עילה להפסקה מנהלית של ריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות. משמע, מאסרו יומר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

ב. 18 חודשי מאסר על-תנאי שלא יעבור משך 3 שנים עבירה לפי סעיף 144 לחוק העונשין.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור משך 3 שנים עבירה שיש בה יסוד של שליחת יד ברכוש הזולת.

לנוכח מצבה הכלכלי של משפחתו לא מצאתי לנכון להטיל עליו קנס.

הנאשם יועמד בפיקוח שירות המבחן למשך השנתיים הקרובות. הנאשם מוזהר בזאת שאי-ציות להוראות שירות המבחן או הפרת הצו בכל דרך אחרת עלולה להביאו להידון מחדש בגין העבירה הנדונה כאן ולריצוי מאסר בפועל.

תשומת לב שירות המבחן לתיקון שנערך בגדרו של סעיף 51ג(ג) לחוק העונשין. סעיף זה מורה, כי מעתה יש לקבוע לכל עובד שירות (שנגזרו עליו עבודות שירות לתקופה העולה על שישה חודשים) תכנית ליווי ושיקום על ידי קצין מבחן, אלא אם מצא קצין המבחן שלא נדרשת תכנית כאמור.

העתק גזר הדין יועבר לעיון הממונה על עבודות השירות ואל שירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019.